

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ!

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Αθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἡ δικ, λ. 40, τρὶς ἔως ἔξακις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἔξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδός^ο Μουσῶν, Αριθ. 6, ἀπέραντη τῆς οἰκλας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΡΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,, ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εύχαριστον πληροφορίαν ἔχομεν ἐκ τῆς ἀγαπητῆς μας Σύρου. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς γραμμὰς αὐτοῦ ἄχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τεργέστης, ἀκολούθῳ διὰ μέσου γραμμᾶς, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἀλβανίας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τιμῆ πολὺ τὴν ἐπιχειρηματικότητα τοῦ Συμβουλίου. Καθότι, ἡμεῖς τούλαχιστον, νομίζομεν τὰς γραμμὰς ταύτας λιαν ἐπικερδεῖς, καθόσον οὐδεμία ἀμφιβολίαν δὲτι καὶ τὸ μακεδονικὸν ἐμπόριον καὶ τὸ ἀλβανικὸν ἐμπόριον θέλουσι προτιμᾶς τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν πάσης ἀλλῆς. Οὕτω πως ἡ ἐμπορικὴ μας σημαία θέλει χρησιμεύεις ὡς συνδετικὸν τῶν ἀδελφῶν Ἡπειρωτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν Μακεδόνων, συνδετικὸν δὲτο ἀδύνατον νὰ μὴ προσλάθῃ μείζονα ἐθνικωτέραν σημασίαν. Ο ἐκ Σύρου ἀνταποκριτής μας προστιθησιν δὲτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐταιρίας διατελεῖ εἰς διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἐλπίζει δὲ δὲτι ἡ Κυβέρνησις πρώτη θέλει ἐνθαρρύνει παντοιοτρόπως τὴν Ἐταιρίαν εἰς ταχεῖαν ἐφαρμογὴν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἰδέας. Πιστεύομεν δὲ δὲτι καὶ ἀτμόπλοια κατάλληλα θέλει παραγγέλεις ἡ Ἐταιρία καὶ ὀνόματα καταλληλότερα θέλει δώσει εἰς αὐτά.

Σημαντικαὶ προσχωρήσεις τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν ἔγένοντο κατ' αὐτὰς εἰς τὴν κυβέρνησιν. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ιστορικῆς ἀκριβείας χάριν τοὺς δύο σημαντικοὺς στρατιωτικοὺς βουλευτὰς, τοὺς κυρίους Στάϊκον καὶ Κόρπαν. Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε ἡ σύμπτωσις τῆς προσχωρήσεως τῶν ἐν λόγῳ ἀντιπροσώπων ἀκριβῶς μετὰ τὴν δημοσίευσην τῆς περιαλήτου πολιτικῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

• Ο βορρᾶς. "Ἐκτακτος εἶναι τὴν ἀγριότητα δι βορρᾶς, διτις ἀπὸ τῆς χθὲς, δρθρου βαθέως, ἐφ' ὅλην ἡμέραν ἐμπλακτο ἀναστατῶν καὶ συγκλονῶν ὁδοὺς καὶ οἴκους καὶ δένδρα καὶ διαβάτας, παραταθεὶς ἐφ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἔξακολουθῶν

ἔτι ἐν πάσῃ ἀκμῇ, Μετὰ τῶν ἴσχυροτέρων δένδρων ἐτέλει καταπληκτικὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς συναυλίας· ἡ κατὰ τὴν ὥραιαν ἔκφρασιν ποιητοῦ «ὁ βορρᾶς ἀπέλυσε τὰς ὄρδας του, καὶ τὰ δένδρα μετεβλήθησαν πάραυτα ὑπὸ τοὺς δακτύλους του εἰς γιγαντείους ἀρπας αἵτινες ἀντήχουντ αὐτοχρόνως δι' ἐκατομμυρίων χορδῶν». Ενίστε δύμως ἀντὶ νὰ ἐπέρχεται, ὡς μουσουργὸς, δι παράφρων βορρᾶς ἐπήρχετο κατὰ τῶν δένδρων ὡς ὑλοτόμος καὶ οὕτω κατέρριψε δένδρα τινά. Τὰ δὲ ἀσθενῆ δενδρύλλια, τὰ μόλις ἀπὸ τινος ἐπιδεικνύοντα εἰς τὰς ἡλιαχάς ἀκτῖνας τὰ γεοθαλλῆ των φυλλάρια, ἐκεῖνα τὶ ὑπέφεραν! πῶς τὰ ἐκύρτου καὶ τὰ ἐστρεφεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς τίγρις παιζούσα, ἐμπαιζούσα τὰ ἀνίσχυρα θύματα· καὶ μόνον δσα ηὗτύχουν νὰ θάλλωσι παρὰ κιγκλίδας ἐντὸς περιβόλων ἡ φιλόστοργος χείρ τοῦ κηπουροῦ τὰ διέσωζε ἀσφαλῶς προσαρμόζουσα διὰ σχοινίων ἐπ' αὐτῶν. Καὶ τὰ ἐμψυχα πρὸς τούτους τὸ ἐσυλλογίζοντο ἐκτιθέμενα κατέναντι τοῦ ἀκαταδιμάτου αὐτοῦ σαρωτοῦ· αἱ διαβάται εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ κόπου συνεκράτουν τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος· δσον διὰ τὰς κυρίας ω! ἥτο ίκανὸς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἐσθῆτάς των εἰς πτέρυγας, καθιστᾶ ὡτα τὴν γυναικα πράγματι «τὸ χαρέστερον τῶν πτηνῶν.»

Δὲν δικιλοῦμεν διὰ τὰ βάσανα τῶν καπέλλων· εἶνε γνωστὸν δὲτι πρὸς ἐκεῖνα τρέφει ἰδιαιτέραν στοργὴν βορρᾶς ὁ πιλάρπαξ. Πολλὰ καλύμματα μετέβαλαν τοὺς κυρίους των εἰς πτερωτοὺς σταδιοδρόμους, τρέχοντας κατόπιν αὐτῶν, ὡς ὁ Μελέαγρος. νομίζομεν, κατόπιν τῶν μήλων τῆς Ἀταλάντης. Εἰς κύριος βαδίζει μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του· τὸ καπέλλον τοῦ κυρίου γίνεται ἀνάρπαστον· στέλλεται διὰ τὸ πρόσωπον δὲν καταδίωξιν, ἀλλὰ δὲν καταφέρει νὰ συλλάθῃ τὸν φυγάδα· ὁ ζεσκουφωθεὶς στρέφεται ἀδημονῶν, ὅχι πέδε τὸν πιλόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν υἱόν: «Ἔτσι θὰ πάξ καὶ τοὺς πόλεμο;» Εν τῇ κρισίμω ἐκείνην περιστάσει ἀπεκαλύπτετο πλήρης ὁ ρωμός.

Τὰς συνήθως γλυκεῖας καὶ ἔαρινοτάτας περὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Δημητρίου ἡμέρας, τὰς γνωστὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸ καλοκαιρινοὶ κατέσγεν ἔξουδενίσαντες ραγδαῖοι ὅμεροι ἐναλλάξ καὶ ἀνέμοι, ἀντάξιοι τῶν Δεκεμβριανῶν ἡμερῶν, με

τὰ Ἀττικολοβάρβαρα. Σημεῖα καὶ ταῦτα τῆς νοσώδους ἀνωμαλίας, ἐν ᾧ διατελεῖ ἀπό τινος ὁ ἡμέτερος πλανήτης.

Τῇ πρωτοθουλίᾳ τοῦ δημάρχου κ. Σκυλίτση συνεστήθη ἐν Πειραιεῖ ἐκ τῶν προχθὲς συνελθόντων ἐν τῇ λέσχῃ ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων ἐπιτροπὴ, ἵνα σκοπὸς ἡ σύνταξις τοῦ καταλλήλου κανονισμοῦ πρὸς ἴδρυσιν συλλόγου «Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ» δῖστις σπουδαίως θέλει ἔξυπνηρετήσει τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῆς πόλεως καὶ λύεται οὕτω μία γενικὴ καὶ τόσον δικαία ἀπαίτησις τῶν φίλων Πειραιωτῶν.

Πληροφορούμεθα ὅτι τὰ εἰς τὰς ἔξωτερικὰς τροφοὺς ἀνατιθέμενα ἔκθετα τοῦ Νηπιακοῦ Ὁρφανοτροφείου ὑφίστανται παντοίας στερήσεις. Αἱ τροφοὶ αὗται συνήθως ἔχουσιν ἴδια τῶν τέκνα νὰ θρέψουν, ἔχουν μυρίας ἄλλας ἀσχολίας· τὰ πτωχὰ ἔκθετα καταδικάζονται νὰ τραφοῦν, ὡς οἱ μύρμηκες διὰ ψυχίων, μὲ τὰς ἀπολεπομένας σταγόνας τοῦ γάλακτος· παραχειλοῦνται, λησμονοῦνται· καὶ τὰ πτωχὰ ἔκθετα τὰ οὐθετεῖ ἐπὶ τέλους φιλοστοργώτερος ὁ Θάνατος. Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ συνιστῶμεν αὐτοῖς ὅπως διορισθῶσι καὶ ἔτεροι ἱατροί, διότι ἔνας δὲν ἀρκεῖ, οἵτινες, διερχόμενοι τὰ διάφορα τῆς πόλεως τυήματα, νὰ ἐπιβλέπωσι τὰς ἀθλίας αὐτὰς γυναικας, εἰς ᾧ τὰς γείρας αἱ μοῖραι παραδίδουσι τὰ μικρὰ πλάσματα.

Χθὲς τὸ ἐπέρεας ἐφορούμει, ὡς συνήθως, ὁ σκοπὸς πρὸ τοῦ ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ταμείου κατὰ τὴν βορειανατολικὴν ἀκραν, ἀλλὰ τὸ ἀσύνηθες ὅτι ὅτι ἐντὸς τῆς ἀείποτε καταφώτου αἰθούσης τοῦ ταμείου σκότος ἐβασίλευε βαθύ. Ἡτο τάχα σημεῖον ἐλαφρότητος ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτετραμμένου τὸ ἄναμμα τοῦ φωτὸς, ἢ ἐλαφρότητος... τοῦ ταμείου, ἀσκόπου θεωρηθείσης κατὰ συνέπειαν πάσης περὶ αὐτοῦ φροντίδος;

Καὶ οἱ κεραύνοι ἔκτελοῦν θαυμάσια τὸ μέρος των ἐν τῷ Σαξικηρείῳ δράματι τῆς ζωῆς. Ἀπό τινος ἔχουν θαλασσινὰς διαθέσεις καὶ ἕρωτας καρχαρίου. Πρὸ δὲ τοῦ ταμείου σκότου ἔθυσαν καὶ ἐπλήγωσαν εἰς τὴν Κλείσοβαν ἐπισκήψαντες κατὰ πλοιαρίου. Σήμερον μανθάνομεν ὅτι πρὸ μιᾶς ἑδομάδος, κεραύνος καταπεσὼν ἐν Ζακύνθῳ ἐντὸς λέμβου ἐφόνευσε τὸν πτωχὸν λεμβούχον.

Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Κραπίας ἐξελέγη διὰ μεγάλης πλειοψηφίας ὁ κ. Δημήτριος Παπανίκολαος, δικηγόρος.

Προσέλαθε εἰκοσιπεντάδα σχεδὸν ἐργατίδων Κωνσταντινοπολίτισσῶν καὶ τὸ ἐν Πειραιῇ βαμβακοκλωστήριον τοῦ φίλου ἐργοστασιαρχού κ. Λυγινοῦ. Καλὸν ἥθελεν εἰσθαι αἱ ἐκ τῆς Χίου ἀφιχθεῖσαι δυστυχεῖς γυναικες νὰ ἐτοπισθεῖντο ἐν τοῖς ἐργοστασίοις. Ἀλλὰ σωτήριον πλέον θὰ ᾧτο ἐν ὁ κ. Κοσσονάκος περιεσύναζε τὰς ἐν γένει βράμας αὐτὰς ἀθιγγανίδας, γυναικας λίαν εὐρώστους ἴκανας ν' ἀπολαύσωσι 2 δρ. ἡμερομίσθιον εἰς τὰ ἐν Πειραιῇ κλωστήρια καὶ 4—6 ἐν τοῖς ὑφαντηρίοις καὶ τὰς ἔκλειεν ὑποχρεωτικῶς ἔκει. Ἀλλως ἔξορία.

Οἱ ἀνώτατος ὄρος τῆς προσφορᾶς τῆς ὡρισμένης διὰ τῆς

ὑπ' ἀριθ. 11693 ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου ε. ε. διακηρύξεως τοῦ Νομάρχου περὶ καταξευῆς ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκης πολεμεφοδίων ὡρίσθη εἰς δρ. 101,921.80 ἀντὶ τῶν 182,042.80, γενήσεται δὲ ἡ δημοπρασία ἐνταῦθα ἐν τῷ νομαρχιακῷ καταστήματι τὴν προσεχῆ Κυριακήν, 23 τρέχοντος, δι' ἑναρχίστων δελτίων.

“Ἄν διλα μας τὰ πράγματα καρκινοβατοῦσι πρέπει ὅμως νὰ ὅμοιογήσωμεν εύτυχῶς ὅτι τὸ αὐτὸ δὲν πάσχει καὶ ἡ μικρὰ, ἀλλὰ ῥαδινωτάτη βιομηχανία μας. Ο ἐπισκεπτόμενος τὰ ἐργοστάσια Πειραιῶς ὑπὸ πραγματικῆς ἀγαλλιάσεως καταλαμβάνεται βλέπων τὴν τόσην ζωὴν, κίνησιν, τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας χρῆμα ὅπερ πληροὶ τὸν τόπον ἐκείνον διὰ τῶν ὑπερπεντήκοντα ἐργοστασίων του. Δὲν ἦτο δυνατὸν αὐτοῦ τοῦ ἐν «ἰδρῶτι φαγεῖν τὸν ἄρτον σου» νὰ ὑστερήσῃ καὶ τὸ καπιτώλιον — Αθῆναι μας. Εὐφροσύνως διὰ τοῦτο βλέπομεν τὴν πυκνὴν ἴδρυσιν πιλοποιείων ἐνταῦθα, ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Τὸν κ. Λευκαδίτην πρῶτον δώσαντα τὸ σύνθημα «κατὰ οἱ εὐρωπαϊκοί . . . πῖλοι» ἡ κολούθησαν πλεῖστοι ἀλλοὶ ἐργαζόμενοι ἐπικερδῶς καὶ ἐντίμως. “Ηδη ἔχομεν ὑπ' ὅψει μας πῖλους τινῶν φίλων οὓς ἐπρομηθεύθησαν ἐκ τοῦ νεοσυστάτου πιλοποιείου τῶν κ. κ. Σκαμβούγερα καὶ Πέτα. Η ποιότης των μοναδική, ἡ στερεότης των ἀγγλική, ἀλλὰ μήπως ὑστεροῦσι κατὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τῶν γαλλικῶν; Οὐδόλως. Καὶ τί δὲν κάμει ὁ ρωμηὸς ὅταν θέληση νὰ ἐργασθῇ μὲ τὰ σωστά του! Τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τοὺς κ. Σκαμβούγεραν καὶ Πέταν.

Παραδόξως πληροφορούμεθα ὅτι ἐν Πειραιεῖ συστηματικῶς τινὲς κακόβουλοι ἡγειραν πόλεμον ἡκιστα ἀξιοπρεπῆ πρὸς τὴν ἐμπορικήν των θέσιν κατὰ τοῦ μέλλοντος νὰ τιμήσῃ καὶ διασκεδάσῃ ἐφέτος τὴν πόλιν των δραματικοῦ θιάσου ἡ «Πρόοδος». Καὶ ἀν τις ἔξετάσῃ ὅχι τὰ ἀποτελοῦντα τὸν θιάσον πρόσωπα, ἐκ τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ δεδοκιμασμένου παρελθόντος τῶν ὅποιων πολλὰ προσδοκᾶ ὅ ἐπιστέλλων ἡμῖν ἀνταποκριτής μας, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ πρῶτον οἱ ἀνθρώποι δὲν ἤξαντο τῶν παραστάσεών των, καὶ δεύτερον ὅτι μαργαζί των (ἴδιοκτησίαν των) ἀνοίγουν καὶ ὁ ἀρεσκόμενος εἰσελθέτω. Ο δὲ ἐφάπαξ ἀποδοκιμαστής τοῦ παρὰ αὐτοῦ χανέτω καὶ δὲ μὴ πάρη πιὰ μπιλιέτο! διὰ νὰ κάκωμεν καὶ ἔναν λέρ-μπαλέρ στίχον.

‘Ανεγχώρησεν εἰς Γενεύην τῆς Ἐλβετίας πρὸς ἔξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του ὁ ἐκ Ναυπλίου γνωστὸς νέος κύριος Πέτρος Φαρμακόπουλος. Τὸν κάλλιστον νέον προπέμποντες θερμότατα, εὐχόμενος θερμότερα νὰ ἀναγγείλωμεν καὶ τὴν αἰσίαν ἐπάνοδόν του, ἐπάνοδον πολὺ εὐχάριστον δι' ὅλους τοὺς γνωρίζοντας τὴν χρυσῆν του καρδιὰ καὶ τὰ ἀγνά του αἰσθήματα—

Γαργαλεάνος. — Ατμόπλοιον μὲ σημαίαν Ἰταλικὴν παραλαβὴν 100,000 λίτρας Ἐνετικὰς σταφιδοκαρποῦ ἀναχωρεῖ διὰ Τεργέστην.

‘Ἐν Σύρᾳ κατέπλευσεν ἐκ Κερκύρας ὁ αὐστριακὸς ἀπόστολος, ὃπο τὸν ὑποναύαρχον Μπουδαχέγκ, δῖστις καὶ ἐπεσκέψθη ἐπισήμως ἐν τῷ δημαρχείῳ τὸν κ. Δήμαρχον. Ο ἀπόστολος συνίσταται ἐκ μιᾶς κανονιοφόρου μετὰ πληρώματος 115 ἀνδρῶν, μιᾶς θωρηκτῆς φρεγάτας μετὰ πληρώματος

500 ἀνδρῶν καὶ ἄλλης μιᾶς μετὰ πληρώματος 622 ἀνδρῶν.

— Μετὰ μακρὸν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ διαιμονὴν ἐπανῆλθεν εἰς Ζάκυνθον ἡ σεβαστὴ κυρία Ἀσπασία Σ. Ρώμα, χήρα τοῦ ἀοιδόμου Σπυρίδωνος Ρώμας.

— Ἐπίσης ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων εἰς Ζάκυνθον ὁ βουλευτὴς κ. Ροθέρος Κ.. Ρώμας.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν περιοδείας αὐτοῦ ὁ βουλευτὴς Κυθήρων κ. Κασιμάτης, πολλὰ ἴδων, πολλὰ μελετητας καὶ πολλὰ λέγων.

— Εὐδοκιμώτατα ἔλαχε παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγορεῖν ὁ χαρίεις φίλος μας κ. Βάρακλης, φιλοτιμώτατος καὶ εύμαθης νέος, ἀκμαῖος τὸ ἥθος καὶ τὸν χαρακτῆρα.

— Ἀνεγχώρησεν σήμερον εἰς τὴν ἴδιαιτέραν του πατρίδα Βρασιάς ὁ ἐν Γαλαζίῳ ἐμπορευόμενος φίλος κ. Ἀγ. Λεβέντης.

— Ο ἐκ Γυθείου εὐφύης καὶ χαρίεις νέος κ. Χρῆστος Α. Μυλωνάκος, ἀφοῦ ἔλαβε τὸν διορισμὸν τευ ως διευθυντοῦ τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει καπνοκοπτικοῦ ἐργοστασίου, ἔλαβε χθὲς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου παμψήφει καὶ τὴν ἀδειαν τοῦ ἔξασκεν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ἀπολαύσας οὕτω δύο χαρὰς ἐν δυσὶν ἡμέραις. Τὸν συγχαίρομεν.

— Ο κ. Ἀριστοτέλης Κουβελᾶς μεσίτης καὶ Κολλυνιστὴς παρὰ τῷ Χρηματιστηρίῳ ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως του παραίτησιν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΝ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩΝ

Σάββατον, 15 Ὁκτωβρίου.

Ο ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀναιρέσεως κατηγορούμενος Κων. Ἀγαπητὸς ἥθωνθη.

Δευτέρα, 17 Ὁκτωβρίου.

Ἐπὶ τῶν καταφύτων τοῦ Ἐλειῶνος προπόδων ὀλοπράσινην καὶ δενδροσκεπῆς ὑψοῦται ἡ μονὴ τῆς Μακαριώτισσας κατοικούμενην ἀπὸ ἑπτὰ ἡ δύτικὸν καλογήρους, δλους σχεδὸν πολιοὺς γέροντας, θάψαντας ἐκεῖ πρὸ πολλῶν δεκάδων ἐτῶν ὅλην τὴν καλλονὴν καὶ δλην τὴν ποιήσιν τῶν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν των, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ στείλωσι τὰς ψυχάς των, ὅταν θὰ ἀποχωρήσει τῶν ριχνῶν σωμάτων των, εἰς τὸν παράδεισον.

Τὰ κατάμαυρα τῆς μονῆς αὐτῆς τείχη, τὰ ὅποια ἐπιστεύετο ὅτι περιέκλειον, ὡς κῆτος ἐντὸς τῆς κοιλίας του, ὅχι μόνον βούτυρον καὶ μελίσσια καὶ κόττας καὶ ἀριὰ καὶ ὥραιες τυρόπιττες καὶ κιτρινόχρυσον ρητινίτην, τὰ ἀπαραίτητα ταῦτα πάσης μονῆς καὶ παντὸς καλογερικοῦ στομάχου ἡδύγευστα παρακολούθησατ, ἀλλὰ καὶ χρήματα, ἔφαντοντο εἰς τὸν κατηγορούμενον Δημήτριον Ἀποστολόπουλον, νέον 24 ἐτῶν, μὲ πονηρὸν πρόσωπον, ὑπὸ κατάμαυρην κατσαρὰν κόμην, ὡς ἀνυπέρβατος ὑγειονομικὴ τις ζώνη, ὡς σινικόν τι τείχος, ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ ριφθῇ ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου καὶ ἐπιπίπτων ἀδηφάγος νὰ πάρῃ, νὰ πάρῃ, νὰ πάρῃ . . .

Αλλὰ μόνος του βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ ἔργον τόσῳ λαμπρόν· θελε συντρόφους τῶν ἀθλῶν του. Καὶ φυσικά, δὲν ἦργησε νὰ εὔρῃ τέσσαρας ἀλλους (μὴ ἀνακαλυφθέντας ἀτυχῶς ἀκόμη), οἱ δοποῖοι ἐμυθησαν εἰς τὸ ἐναντίον τῆς μονῆς πραξικόπημα, ὑποσχεθέντες πλήρη τὴν συνδρομὴν των

εἰς αὐτὸν, δστις μὴ στερούμενος, ὡς φαίνεται καὶ φιλοδοξίας ἐβαπτισθη ἀρχηγὸς τοῦ φουσάτου, ἀρχιληστῆς.

Τὸ μεσημέρι λοιπὸν τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1882 ἀποφείσαντες νὰ κάμουν τὴν ληστείαν, στέλλουν ὡς πρόσκοπον, ὡς κατάσκοπον μᾶλλον, ἔνα ἐκ τῆς συμμορίας των εἰς τὴν μονὴν, δστις μὲ τὰ γιταγάνια του καὶ τῆς πιστόλες του κρυμμένες ὑπὸ την κάπαν προσποιεῖται τὸν κρεωπώλην, παρακαλεῖ τοὺς μοναχοὺς νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, διότι ἐσκόπει τὴν ἐπιοῦσαν, ὡς ἔλεγε, νὰ διευθυνθῇ πρὸς Ἑν χωρὶδ, ἐκεῖθεν τῆς Μονῆς, διὰ ν' ἀγοράσῃ πρόβατα. Οἱ μοναχοὶ ἀνύποπτοι τὸν ἀφίνουν καὶ δὲν τὸν ὑποπτεύονται οὔτε δταν παρετήρει προσεκτικῶς τὰ τείχη τῆς μονῆς καὶ ἐλάμβανε πληροφορίας περὶ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς.

Αφοῦ ἐτελείωσεν ὁ ἑσπερινὸς οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι διηνθύνησαν ἀλλοι μὲν πρὸς τὸ περιβόλι διὰ νὰ τὸ ποτίσουν, ἀλλοι πρὸς τὰ μελίσσια των διὰ νὰ τὰ καπνίσουν, καὶ ἀλλοι, οἱ γεροντότεροι, ἔξω τῶν τειχῶν διὰ νὰ κάμουν τὸν περίπατόν των καὶ ν' ἀναπνεύσουν δλίγην βουνίσια αὔρα. Οἱ λησταὶ μόλις ἔδυσεν ὁ ἥλιος εἰδοποιηθέντες ἀπὸ τὸν κατάσκοπόν των ἔλασθον τὴν πρὸς τὴν Μονὴν καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη σκοτεινάσει καλά, δτε, φθάντες ἐνώπιον τῆς εἰσόδου αὐτῆς, συνέλαβον τοὺς ἐκεῖ περιπατοῦτας μοναχοὺς, ἔνα ὑπηρέτην τοῦ μοναστηρίου, τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴν ἔκκλησία «στὸ ἀσφαλέστερο μέρος» ὅπως ἔλεγεν ὁ ἀρχηγὸς των. "Ἐπειτα διηνθύνησαν πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ παππᾶ, ὁ δόποιος ἐνόμιζον δτι εἶχεν ἐπάνω του 50 χιλιάδες δραχμῶν, 20 ὁδικαῖς του καὶ 30 ἐνὸς ἀλλου παππᾶ, ἀναχωρήσαντος ἀπὸ τὴν μονὴν τὸ πρωτ καὶ ἀπειλοῦντες, μὲ τὰ γιαταγάνια εἰς τὸ χέρι τοῦ ταὶς ἔζητησαν. "Ο πτωχὸς παππᾶς φοβηθεὶς, τοὺς διδει ἀμέσως δτι εἶχεν ἐντὸς τοῦ κελλίου του, δικά του καὶ τοῦ ἀλλου παππᾶ, δχι 50 χιλιάδες δραχμαῖς, δχι 30, δχι 20, δχι 10, ἀλλ' ἀπλούστατα 960 μόνον δραχμάς.

Αλλ' οἱ λησταὶ δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν κλοπὴν μόνον· θελαν νὰ ποικίλουν τὴν ληστείαν καὶ μὲ μίαν βιαιοπραγίαν, θελαν νὰ ἀπολαύσουν καὶ τῆς ἡδονῆς νὰ ἰδουν παππᾶ στὴν ἀσπαίροντα ὑπὸ κοχλάζον λάδι. "Ανάπτουν λοιπὸν ἀμέσως φωτιὰ, βάζουν ἐν τηγάνι μὲ λάδι ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἔβρασε καλά, ζέον, καίον, τὸ φίτουν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἱερέως, εὐφροσύνως παρατηροῦντες καὶ τὸν μικρότερον δδύνης σπασμὸν τοῦ στήθους τοῦ θύματος των καὶ ἡδονικῶς φροντες, ὡς εὐχυμον σαρτρεῖ, καὶ τὴν δεξιτέραν τῶν κραυγῶν τοῦ ζεματικούμένου.

Μετὰ τὸ ἀθλον τοῦτο διευθύνονται πρὸς τὸ περιβόλι, δένουν τοὺς λοιποὺς μοναχοὺς, ξαναγυρίζουν πάλιν πρὸς τὰ κελλῖα, σπάζουν τῆς κασέλλες, ἀρπάζουν ὅτις ὕροιν, μύγδαλα, κάστανα, σταφίδες, πετσέτες, ἀσπρόρουχα καὶ μόλις σταματοῦν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κελλίου τοῦ ἡγουμένου, ὁ δόποιος δὲν ἦτο ἐκείνην τὴν ἡμέραν στὸ μοναστήρι, δχι διὰ τεβασμὸν πρὸς τὸ ἀξιωμά του, ἀλλὰ διδτι τὸ κελλὶ του περιέχει ἐπιπλα καὶ αὐτοὶ «τι θὰ τὰ κάνουν τὰ ἐπιπλα;»

Αφοῦ διήρπασαν δτι μποροῦσαν καὶ ἔφαγαν μοναστηρίσια, πέρνουν ὅλους τῆς Μονῆς τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς κλείσιν εἰς τὸ κελλὶ τοῦ ζεματισθέντος παππᾶ, συνιστῶντες αὐτοῖς σιγὴν καὶ ἀναχωροῦντες εύτυχῶς πλέον.

Πολλαὶ διαγείρονται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ταῦτης τοῦ κατηγορούμενου, αἵτινες ὅμως διαιλύονται ὡς νεφύδρια εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἥλιου, εἰς τὴν ῥητὴν δμολογίαν τοῦ ζεματισθέντος παππᾶ καὶ τοῦ ὑπηρέτου τῆς Μονῆς κατηγορηματικῶτατα δηλούντων δτι «αὐτὸς εἰναι» ὁ ἀρχηγὸς τῶν λη-

στῶν καὶ εἰς τὰς ὑποψίας τῶν λοιπῶν μοναχῶν λεγόντων
ὅτι εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἀρχιληστὴν τῆς φοβερᾶς δι' αὐ-
τούς βραδυᾶς τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

Ο εἰσαγγελεὺς κ. Καρατζᾶς, δι' εὐγλώτου, ζωντανῆς,
ῷραίς διμιλίκης ὑποστηρίζει τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορούμενου.

Οι συνήγοροι κ. Χοϊδᾶς καὶ Καζαντζῆς ὑποστηρίζουσιν
ὅτι δι πελάτης των ἦτο εἰς Δομοκὸν, διαπράγθη ἡ λη-
στεία καὶ ὅτι οἱ καλόγηροι πλανῶνται, τοῦ πρώτου μάλιστα
κατορθοῦντος νὰ παρεμβάλῃ ἐν τῇ διμιλίᾳ του καὶ τὸ τι ἔκαμε
μία φορὰ εἰς ἔνα χορὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὶ θὰ
κάμη διατηρεῖν γείνη θουλευτής, ώστε νὰ ἥτο τὸ δικαστήριον σ-
λόνι, ἢ συλλαλητήριον ἐκλογέων.

Ο κατηγορούμενος διὰ τῆς ἑταμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκη-
ρύχθη ἐνοχὸς καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τρέτη, 18 Οκτωβρίου.

Δικάζεται ὁ περίφημος Σακελλαρόπουλος; καὶ Σα ἐπὶ παρα-
βάσει ὑγειονομικῶν διεπέξεων ἐν τῷ Λοιμοκαθαρτηρίῳ τοῦ
Ἀγίου Γεωργίου. Εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῶν κατηγορούμενων, αἰ-
σθανόμεθα δυσάρεστόν τινα ἐκπληξιν διότι δὲν ἀκούομεν ἀ-
παγγελόμενον ἐκεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπουρ-
γοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅστις ἀφοῦ τοῦ ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου ὁ μεγάτιμος Φαλέζ, ἡ ἐνσάρκωσις
αὐτὴ τῆς τιμιότητος, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, ὁ μέχρις ἐκκεντρι-
κότητος τίμιος, ἀπέρριψε τὴν πρότασίν του, ἥτις ἐτίμα ὅχι
μόνον τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ δόλων προτίτλου τὴν Ἑλλάδα,
καὶ διώρισε διευθυντὴν τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου τὸ φαῦλον γε-
ρόντιον Σακελλαρόπουλον, ὁ ὃποιος παρ' ὅλιγον νὰ διαδώσῃ
τὸ μόλυσμα τῆς χολέρας εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τιμωρούμε-
νος μὲν ἵσως ἐπειτα, ἀλλὰ τῆς τιμωρίας του μὴ δυναμένης
νὰ χρησιμεύσῃ βέβαια ὡς ἀντιχολερικὸν καὶ διασωτικὸν φάρ-
μακον τόσων ἀνθρώπων.

Καὶ μόλις τὸ ἐγκλημα δι' ὃ δικάζεται σήμερον ὁ Σακελ-

λαρόπουλος εἶναι ὠχρὰ καὶ ξεθωριασμένη τις ἀνταύγεια τῶν
ἐγκλημάτων, τὰ ὅποια καταθέτουν, διτὶ διέπραττεν ἐν τῷ
Λοιμοκαθαρτηρίῳ, αὗτοι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπεσεως, ἐγκλήματα ταφέντα ἀτυχῶς ὑπὸ τὰ πυκνογραμμένα βουλεύ-
ματα τῶν δικαστηρίων, ὡς ὑπὸ λευκὴν πλάκα τάφου.

Κατηγορεῖται διτὶ δεικνυόμενος αὐστηρότερος μᾶλλον εἰς
τὴν κάθαρσιν τῶν τσεπῶν τῶν καθαρίζομένων, παρὰ εἰς τὴν
τῶν σωμάτων των, εἶχε δώσει εἰς τὸν ἐν τῷ ἀτμοπλισίῳ
«Σπέτσαι» ἐκτελοῦντα κάθαρσιν συγκατηγορούμενον Μητα-
ράκην, ἀδειαν νὰ ἐξέρχηται εἰς τὰς ἀπέναντι τοῦ Λοιμοκα-
θαρτηρίου ἀκτὰς τῆς Σαλαμῖνος καὶ Τσερατσιγοῦ, διότι ὡς
εἴπε μάρτυς τις «ἔπρεπε οἱ ἄνθρωποι νὰ πέρνουν καὶ τὸν
ἀέρα τους! νὰ μὴ σκάσουν ἐκεῖ μέσα στὸ παληοβάπορο!»

Φαίνεται ὅμως διτὶ ὁ Σακελλαρόπουλος δὲν εἶχε δώσει
ἀδειαν νὰ ἐξέρχηται η οἰκογένεια Μηταράκη εἰς τὴν ξηρὰν,
ἀλλὰ μόνον διὰ λέμβων νὰ κάνῃ βόλτας ἐντὸς τῆς θαλάσσης,
καὶ διτὶ ὁ Μηταράκης ὑπερβαίνων τὰ ἐπιτετραμμένα ἀπει-
βάσθη εἰς τὴν παραλίαν, ἡ δόποικ κατὰ ἔνα μάρτυρα, ἐρωτη-
θέντα ποῦ κεῖται, «Ἐρίσκεται κολλητὰ (sic) στὴ θάλασσα»
καὶ συνεκοινώνησε μετ' οἰκογενείας ἐλθούσης ἐξ Ἀθηνῶν ἐπί-
τηδες ἐκεῖ, ἵνα ἐνταμώσῃ τὴν ἴδιαν του.

Ως ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ τούτου καὶ ἡ ὑπεράσπισις εἶναι
διηρημένη εἰς δύο στρατόπεδα τὸ τοῦ Μηταράκη καὶ τὸ τοῦ
Σακελλαροπούλου, τοῦ μὲν πρώτου προσπαθοῦντος ν' ἀπο-
δείξῃ διτὶ ὁ Σακελλαρόπουλος εἶχε δώσει εἰς τὸν Μηταρά-
κην ἀδειαν νὰ ἐξέρχεται καὶ εἰς τὴν παραλίαν, τοῦ δὲ δευ-
τέρου διτὶ ὁ Μηταράκης ἔκαμεν ὑπέρβασιν τῆς ἀδειας του
συγκεινωνήσας πρὸς τὴν ξηράν.

Μὲ τοὺς δύο τούτους πρωτουργοὺς ἔχουν παραπεμφθῆ καὶ
δύο ναῦται μαζῆ μ' ἔνα φύλακα.

Ο εἰσαγγελεὺς κ. Καρατζᾶς εἰς τὰς ἀγορεύσεις του πάν-
τετε ἐκτυλίσσων πλούσια ρητορικὰ γαρίσματα, ὑποστηρίζει

28 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 28

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Α. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ίδ. ἀριθ. 593)

— Ιδού, ὑπεγράφω καὶ ἡ εἰρήνη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
δεσποινίδος ἀδελφῆς σας, προσέθηκεν ἡ μαρκησία στρεφο-
μένη πρὸς τὸν Φίλιππον. «Ολα σας τὰ σφάλματα διεγράφη-
σαν. Τώρα ἐλάτε νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ μὲ τὴν οἰκογένειάν
μου...»

Καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ὁκτάβιον, ὅστις ἐ-
προχώρει πρὸς αὐτούς.

— Ο μαρκησίος τοῦ Μπωλιέ, υἱός μου εἶπεν.

— «Η σύστασις δὲν εἶναι ἀναγκαία, μητέρα μου, εἴπεν ἀ-
νεπιτηδεύτως ὁ μαρκήσιος, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φίλιπ-
πον. «Ο κύριος Δερβλάδη καὶ ἐγὼ συνηντήθημεν. Ἀγαπητὲ
γείτων, ἔχετε γερά πόδια, καὶ οἱ λαγοί σας, τοὺς ὅποιους
ποτε δὲν μπορῶ νὰ πιτύχω, δὲν τρέχουν καλλίτερα ἀπὸ
σᾶς, διτὶ τὸν θέλετε νὰ μὴ σᾶς πιάσουν.»

— Συγχωρῆστε με, κύριε μαρκήσιος, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ
Φίλιππος, διότι δὲν σᾶς εἴπα ποιὸς ἥμουρον... Δὲν ἐφαίνε-
θε ὅτι εἴχατε ὑπέρ ἐμοῦ πολλὰς συμπαθείας, καὶ ἐφοβήθην
μήπως δὲν μ' ἐδέχεσθε πολὺ καλά, ἀν ἐφανερωνόμουν.

— «Ε! μὰ τότε δὲν ἐγνώριζα παρὰ τὰς διενέξεις τὰς
ὅποιας εἴχαμε μαζῆ. Τώρα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα καὶ ἐλπίζω
ὅτι θά γίνωμε καλοὶ φίλοι... Ἀλλὰ, κάμετε μου τὴν εὐχα-
ρίστησιν λοιπὸν, νὰ μὲ παρουσιάσετε εἰς τὴν δεσποινίδα
Δερβλάδη.»

— Η χάρις τῆς Σουσάννας ἐπενήργει. Σπεύδων δ' Ὁκτά-
βιος ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν κόρην. «Η κυρία Μπωλιέ τότε
στρεφομένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φίλιππου καὶ δεικνύουσα αὐτὸν
πρὸς τὴν Κλαίρην καὶ τὴν βαρώνην.

— «Ο κύριος Δερβλάδη, ὁ διευθυντὴς τῶν σιδηρουργείων
τοῦ Πόντου-Αζέον... Ἐπειτα δεικνύουσα τὰς δύο γυναῖκας-
ἡ βαρώνην Πρεφόν, ἀνεψιά μου, καὶ ἡ δεσποινίς Μπωλιέ, κό-
ρη μου.

Φλέγουσα ἐρυθρότης ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φίλιπ-
που, καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κυττάξῃ ἐκείνην, ἦν ἐλάτρευε,

τὴν ἐνοχὴν ὅλων τῶν κατηγορουμένων καὶ ζητεῖ παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν των.

“Η δωδεκάς τῶν συνηγόρων ἀρχίζει μὲν ὅρεξιν ἀκταπγέτου λίμας, κατορθοῦσα, δὲν ἡξεύρομεν πώς, νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους ν ἀθωώσωσιν ὅλους τοὺς κατηγορουμένους, ὅπως τὸ εἰχεν εὐχῆθι καὶ μία συνάδελφος. Καὶ τοὺς ἐνόρκους καὶ τὴν ἐφημερίδα συγχαίρομεν ἐκ ψυχῆς!

Τετάρτη, 19 Οκτωβρίου

Ἐτέλει ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἱανουάριον ὁ ἀδελφὸς τοῦ παθόντος Ἰωάννου Ἐμμανουὴλ τοὺς γάμους του, ὃτε παρουσιάζεται κατὰ τὰ μεσανυχτὰ δὲ εἰς τῶν κατηγορουμένων Σμυτλῆς, ἀνεψιὸς τοῦ νυμφευομένου, μετὰ τοῦ φίλου του Δαγγὲρεύμενοι δὲ καὶ οἱ δύο τοὺς νεονύμφους νὰ ζήσουν, κάθηνται τὸ τραπέζι καὶ τὸ ρίχνουν τὸ φαγί. Αλλὰ μετὰ τὸ τσουμποῦσι χρειάζεται χορὸς, καὶ δὲύτερος τῶν κατηγορουμένων Δαγγὲρεύμενοι δὲν εἶναι νὰ χορεύσῃ ζεμπέκικο καὶ νὰ τὸ χορέψῃ ὅχι ἀφοῦ φάνε οἱ βιολητζῆδες, ἀλλ’ ἀμέσως. Τοὺς διατάσσει λοιπὸν νὰ τὸ παίξουν, αὐτοὶ ἀρνοῦνται, τοὺς ὑβρίζει, παρεμβαίνει καὶ δὲ φίλος του καὶ ἐπὶ τέλους ἀναγκάζονται οἱ προσκεκλημένοι νὰ τοὺς βγάλουν ἔξω διὰ τῆς βίας.

Αὐτοὶ ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν ἔξωθεν τὴν πόρτα φωνάζοντες καὶ βλασφημοῦντες. Βγαίνει ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ νὰ τοὺς καθητυχάσῃ, ἀλλὰ αὐτοὶ διὰ μιᾶς μαχαιριῶς καὶ μιᾶς πετριῶς τὸν ἀφίνουν διὰ πάντα ἥσυχον... τῶν θασάνων τοῦ κάτω κόσμου.

•Αναπλεύτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεὺς, 17 86ρίου.

“Εφθασεν ἐν τῷ λίμενι μας τὸ ἀτμόπλοιον «Πέλωψ» τῆς

ἐλλην. ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας. Ἐπισκεφθέντες αὐτὸ τὸ εὔρομεν κατὰ τὴν ταξινόμησιν καὶ πολυτέλειαν ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Ἀπορεῖ τις πῶς ἡ ἑταιρία τοῦ «Ιονίου» τῆς «Τριῶν» καὶ τόσων ἄλλων σκυλοπτυκτῶν συγκαταλέγει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐν τόσον τέλειον, εὐρύχωρον καὶ τοιαύτης πολυτελείας ἀτμόπλοιον. Νὰ τὸν συγχαρῶμεν θὰ ἦνε ὅλιγον. Ἡς τὴν εὐχηθῶμεν λοιπὸν νὰ τὰ χιλιάση διὰ παρομίων τοῦ «Πέλοπος» πρὸς τὸ ἴδιον τῆς καὶ κονὸν καλόν.

Τὸ θέατρὸν μας βαίνει μετ’ ἀγγλικῆς δραστηριότητος τελειοποιούμενον. Ἡ ἑναρξίς τοῦ Νοεμβρίου μᾶς φέρει καὶ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων. Σᾶς σημειοῦμεν ἀπλῶς τὰ ὄνοματα τῶν ἥθοποιῶν οἵτινες ἀπαρτίζουσι τὸν μέλλοντα ν ἀναλάβῃ τὰς ἐν αὐτῷ παραστάσεις Δραματικὸν Θίασον «Πρόοδος». Κυρίαι: Ἐλένη Χέλμη, Ἀμαλία Πίστη, Ἀριάδνη Τασσόγλου, Χρυσῆ Ταμβακοπούλου, Εὐανθία Ράμφου καὶ Ἀγγελικὴ Παντοπούλου. Κύροι: Ἀλέξ. Πίστης (θιασάρχης) Α. Τασσόγλους, Δημοσθ. Πίστης, Ν. Κυριακὸς, Εὐάγ. Παντόπουλος, Ἐμμ. Ἐλευθεριάδης, Γεώργ. Χρυσάφης, Κωνστ. Βούρτας, Σπυρίδων Κολυθίτης, Γεώργιος Βεργόπουλος, Σπυρίδων Κράππας καὶ Ιωάν. Κατσικόπουλος. Προσέτι ὑπάρχει εἰς μηχανικὸς, εἰς ἐπιμελητὴς, εἰς ἱματιοφύλαξ. Ἰδιαιτέρως διφειλομεν νὰ σημειώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ κ. Τασσόγλου ὑπὲρ τοῦ ὅποιου ὁ Πειραιεὺς ἔχει διατεθῆ σύστημασι.

Τορός

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χανά, 16 Οκτωβρίου.

“Αναγγέλλω ἡμῖν ὅτι ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἤρξατο δεικνύοντα σημεῖα ἐνεργείας πρὸς εἰσπράξιν τῆς βα-

προσέκλινε τόσῳ πολὺ, ὥστε θὰ ὑπέθετε τις ὅτι ἡθελε νὰ γονυπετήσῃ.

— Αλλὰ, ἀγαπητὴ μου, αὐτὸς εἶνε κύριος ἐψιθύρισεν ἡ βραχώνη εἰς τὸ οὖς τῆς Κλαιρῆς. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐφανταζόμουν μὲν γυμνοὺς βραχίονας, μὲν πέτσινη ποδιὰ καὶ μὲ λιμαρίδια στὸ κεφάλι... ”Ω! ὁ! ἔχει καὶ παράσημο. Καὶ δὲ βραχῶνος δὲν ἔχει. ”Β! μὲ τὴν δημοκρατία μας... ”Ἐπι τέλους εἶναι πολὺ παράδοξο. Δὲν δουλεύει λοιπὸν τὸ σφυρί... Εἶναι ἀπίστευτο... εἶναι πολὺ ὅπως πρέπει... ”Έχει μάτια, ἀριστούργημα!

“Η Κλαιρῆ, ἡτις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀποστρέψει τὸ βλέμμα της, παρετίρησε σχεδόν μὲ σκληρότητα τὸν Φίλιππον. Κατείχετο ἀπὸ ὑπόκωφον θυμόν. ”Ηθελε νὰ εὕρῃ λόγους πειρακτικοὺς καὶ βλέμματα προτιθλητικὰ δι’ αὐτὸν τὸν αὐθάδη. ”Ἐν τῷ ἀκμαίῳ παραστήματι του, τὸν εὑρίσκει χυδαῖον. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ τὴν ἐπέισας μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς σκοτεινούργου καὶ αὐστηρᾶς ἐνδυμασίας του, ἡτις τοῦ ἐδίδειν ὑφος ἀξιοπρεπὲς καὶ σοβαρόν. Ταῦτοχρόνως, ἐν ἀστραπιαῖς ὀπτασίαις, ἡ φυσιογνωμία τοῦ δουκὸς ἐπέρασεν πρὸ τῶν δφθαλμῶν της. Διέκρινε καθαρῶς τὸ λομψὸν καὶ ἐλαφρῶς ἵσχυν ἀνάστημα τοῦ Γάστωνος, μὲ τὸ μακρύ του πρόσωπον, τὴν καστανήν του κύμην, τοὺς γαλανοὺς δφθαλμούς του καὶ τὸ εὐφύιαν ἐκφράζοντα στόμα του, ἐφ’ ἐκάστης πλευρᾶς τοῦ δούοιου ἐπιπτον μεγάλα ξανθὰ μουστάκια. Μεταξὺ τοῦ παρόντος Φίλιππου καὶ τοῦ φαντάσματος τοῦ δουκὸς ἡ ἀντίθεσις ἦτο

πλήρης. Ο εἰς ἐνεσάρκου ἐν ἔαυτῷ τὴν ὑγια στερεότητα τῶν ἀστῶν δὲ ἄλλος ἦτο δ τέλειος τύπος τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ἔξησθενημένης δλίγον γάριτος τῆς ἀριστοχρατίας.

Τὸ πόδες του ἐφαίνοντο δὲ ἐρριζώθησαν ἐν τῷ ἐδάφει. Σφρδῶς ταραχθεῖς, ἐδοκίμασε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐχθρικὴν ἔξετασιν τῶν δφθαλμῶν της. Ηθέλησε νὰ κάμη δύο βήματα πρὸς τὸν μαρκήσιον, δστις ὥμιλει μὲ τὴν Σουσάνναν, διὰ νὰ προσκολληθῇ πρὸς τινα, δστις νὰ τῷ δειχθῇ εὑμενῆς δὲν τὸ κατώρθωσε. Μηχανικὸς ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἔαυτοῦ του καὶ αἴφνης, τοῦ ἐφάνη δὲ τὸ ἀξεστος, κοινὸς, ἀκομψος. Μὲ ὑπόκωφον πικρίαν παρεβλήθη πρὸς τοὺς δύο νέους, οἱ δποῖοι ἐπειριάτουν ἐνώπιον του, ἐν τῷ ἀπλῷ καὶ ἐλευθέρᾳ χάριτι τῶν καλοκαμωμένων φορεμάτων των, καὶ ἡ ἐκ μαύρου ὑφάσματος ἐπαργιακὴ ρεδμήκστα τον τοῦ ἐφάνη ἀποτρόπαιος. Εσκέφθη δὲ τὸ γελοῖος μὲ τὸ ψηλό του καπέλλο εἰς χειρας καὶ ὑπέφερε φοβερά.

Θὰ ἔδιδε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δέκα ἔτη ἀπὸ τὴν ζωὴν του διὰ νὰ εἶναι ἐνδυμένος δπως δ Οκτάβιος καὶ δ βαρῶνος. Εσυλλογίσθη δὲ τὴν Κλαιρῆ δὲν θὰ λησμονοῦσε ποτὲ τὴν ὅψιν, δφ’ ἦν δποίαν πρώτην φοράν παρουσιάσθη πρὸς αὐτήν, καὶ δὲ τὸν πνεύματι τῆς νέας θὰ ἔμενε πάντοτε ἀνάμνησις τις, ἡτις θὰ ἦτο πάντοτε δυσμενῆς δι’ αὐτόν. Εμέτρησεν ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀπόστασιν, ἡτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς δεσποινῆς δος Μπωλίε, ἔστω καὶ κατεστραμμένης, καὶ τοῦ σιδηρουρ-